

възврънати всички пленени, предприелъ походъ къмъ Цариградъ. Това било голѣма изненада за императора. Той веднага заповѣдалъ на domestikъ Катакалона и протовестиарий Теодосия да тръгнатъ противъ българитѣ. Следъ като били прехвърлени презъ Босфора и организирани азиатскитѣ войски, двамата пълководци настѣпили. Срещата станала при Българофигонъ ((Баба Ески). За това сражение византийскитѣ летописци пишатъ: „Стана общо бѣгство и всички загинаха, заедно съ протовестиарий Теодосия“. За да защити столицата си, императорътъ въоръжилъ даже мохамеданскитѣ пленници, като имъ обещалъ свобода.

Едва тогава билъ сключенъ миръ, съ който Симеонъ получилъ пълно удовлетворение. Отъ условията на мира сж известни само два: 1. Византия се задължавала да дава ежегоденъ данъкъ или даръ, както го наричали византийцитѣ, и 2. границата въ Тракия била поправена въ полза на българитѣ. Двамата виновници за премѣстването на българското тържище отъ Цариградъ въ Солунъ били подстригани за калугери, навѣрно, за да избѣгнатъ друго по-тежко наказание.

2. Войнитѣ съ Византия, Сърбия и Хърватско 913—926 г.

Въ 913 и 914 г. Симеонъ предприелъ противъ Византия два похода, съ които искалъ да упражни натискъ, за да постигне известни политически цели — признаване царското му достоинство. Въ първия той достигналъ до Цариградъ, а въ втория превзелъ Одринъ. Византийцитѣ не указали никаква съпротива, та поради това тѣзи походи не представляватъ никакъвъ интересъ отъ военно гледище. Тъй като византийското правителство успѣло да сключи съюзъ съ африканскитѣ араби, то Симеонъ трѣбвало да вземе по-сериозни мѣрки, затова отложилъ войната и срещу откупъ предалъ Одринъ. Той употребилъ голѣми усилия, за да сключи съюзъ съ печенезитѣ, но не успѣлъ.

Въ 915 г. Симеонъ се провъзгласилъ за царъ. Византийцитѣ, като били убедени, че на земята може да има само единъ царъ — византийскитѣ, осъщели тая постѣпка на Симеона като посѣгане върху свещеннитѣ права на тѣхната държава, поради това избухнала нова война.

Въ 916 г. Симеонъ почналъ военнитѣ действия. Той изпратилъ войски да заематъ хинтерланда на Солунъ и Драчъ, съ цель да попрѣчи на африканскитѣ араби да развиятъ действия отъ тия пристанища. По тоя поводъ, майката на малолѣтния императоръ, Зоя, събрала на съветъ всичкитѣ стратежи. Въ тоя съветъ, като взели предвидъ донесенията на македонския и тракийския стратежи за приготовленията на българитѣ да навлѣзатъ въ тѣхнитѣ области, усилията на Симеонъ да сключи съюзъ съ печенезитѣ и правилната война, която той повелъ противъ Солунъ и Драчъ, решили: 1) да се възползуватъ отъ това, че българскитѣ войски сж прѣснати въ разни посоки на полуострова и 2) да подигнатъ околнитѣ народи, та едновременно съ византийцитѣ да нападнатъ България. За тая цель византийцитѣ сключили съюзъ съ печенезитѣ, които византийската флота трѣбвало да пренесе презъ Дунавъ. Взети били заложници отъ печенежкитѣ главатарии. Сключенъ билъ съюзъ съ сърбитѣ и маджаритѣ, които заедно трѣбвало да нападнатъ отъ северо-западъ. Въ сщщото време била прекратена войната съ арабитѣ въ Азия и азиатскитѣ войски били прехвърлени въ Европа. Повикани били на помощъ и арменцитѣ.

Въ началото на августъ 917 г., следъ тържественъ молебенъ, въ който всичко пълководци се заклели, че ще умратъ съ всичкитѣ си войски, или